

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2010/2021
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бора Растић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Сурдулици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете и уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 2169/19 од 23.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 2169/19 од 23.06.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 2169/19 од 23.06.2020. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Сурдулици П 740/2017 од 05.11.2018. године утврђено је да је тужба у овој правној ствари повучена и обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 60.900,00 динара.

Решењем Вишег суда у Врању Гж 2169/19 од 23.06.2020. године, првостепено решење о трошковима парничног поступка је преиначено тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажна одлука о трошковима парничног поступка донета је применом чл. 153, 154. и 163. ЗПП, након оцене другостепеног суда да тужиоцу, који је повукао тужбу у овој правној ствари, припада право на накнаду трошкова поступка у укупном износу од 13.500,00 динара и то на име састава тужбе у износу од 6.000,00 динара и трошкова заступања тужиоца од стране пуномоћника адвоката на једном одржаном рочишту у износу од 7.500,00 динара.

Ревизијом тужиоца се, с позивом на погрешну примену материјалног права, оспорава висина накнаде трошкова поступка која је побијаним решењем призната тужиоцу.

Имајући у виду да тужилац није ускраћен у праву на накнаду трошкова поступка, Врховни касациони суд је оценио да у таквој ситуацији, по питању трошкова поступка, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, те да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП. Висина накнаде трошкова поступка, по признатом праву у конкретној парници, не представља правно питање од општег интереса, нити правно питање које би се разматрало у интересу равноправности грађана. То није питање које изискује ново тумачење права или усклађивање судске праксе. Стога, нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Чланом 28. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана прописано је да се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, не узимају у обзир, ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев, већ споредно потраживање, због чега ревизија тужиоца није дозвољена.

Чињеница да је одлука о трошковима поступка побијаним другостепеним решење преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић